

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

BUDAPESTA

4-AUG. 1914

72

ABONAMENTUL :

PE UN AN 2.50 illeri
PE JUMĂTATE AN 1.30 ..
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 3— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECA R, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Epistola lui Pavel către Efeseni. :-:

(De H. Meyer.)

(Continuare.)

Vers 3. După ce apostolul în vers 1 a spus, din ce „putere“ el scrie epistola sa (Mat. 21, 23; II. Cor. 13, 10; Cap. 10, 8): *EU* este un apostol al lui Iisus Christos prin voia lui Dumnezeu. Aceasta este, ce pre el îl autorizează, cualifică și îl și însărcinează a scria. Și mai departe, *cui* și *pentru cine* scrie el: „Celor sfinți în Efes, și celor credincioși în Christos Iisus.“ Și vers 2, la ce le scrie el lor: „Char fie vouă și pace dela Dumnezeu, Părintele nostru, și Domnul nostru Iisus Christos.“ Deci numește el în versul 3 scopul cel mare a tot lucrului dumnezeesc și apostolesc:

„Lăudat fie Dumnezeu și Părintele Domnului nostru Iisus Christos.“ Lauda, onoarea mărire și gloriificarea lui Dumnezeu este întiul și ultimul, cel mai suprem și mai înalt scop al lui Dumnezeu face toate pentru sine, pentru lauda și pentru onoarea sa. (Isaia 42, 8; 48, 11.) Dacă oamenii fac ceva pentru ei însăși, atunci este, pentru că s'au depărtat de Dumnezeu și sunt răi, devine, precum spre onoarea lui Dumnezeu, așa lor însăși și altora spre stricăciune. Ei sunt creaturi, pre cari Dumnezeu le-a creat, nu ca să fie ei ai lor însăși și

să-și trăiască lor, ci întru slăvire și serviciu, spre lauda și onoare. Om, sau oarecare creatură, în cer și pe pământ, ajunge numai atâtă scopului creării și existenței sale, întrucât sporește lauda lui, mărire și onoarea lui. Pentru aceea spune Psalmistul și toți sfinții cerului și a pământului cu el: „Voiu lăuda pre Iehova cât voiu trăi voiu psalmodia Dumnezeului meu, cât voiu fi.“ (Ps. 146, 2.) „Binecuvânta-voiu pre Iehova în tot timpul, pururea fie lauda lui în gura mea.“ (Ps. 34, 1.) „Binecuvintează, sufletul meu pre Iehova, și toate cele din lăuntru meu numele cel sfânt al său. Binecuvintează, sufletul meu, pre Iehova, și nu uita toate binefacerile lui.“ (Ps. 103, 1—2.) Nimic nu-i așa măsurător sigur a credinței noastre, a iubirei și a ne-dejdei noastre către Dumnezeu, ca lauda lui Dumnezeu în inimile noastre și în gura noastră. „De ce este plină inima, iasă din gură.“ (Mat. 12, 34.) O viață sănătoasă a credinței, a fi plin de Duch sfânt, locuirea iubirei lui Dumnezeu în inimile noastre, și o viață bogată a împărtășirei cu Dumnezeu, în nimic nu să arată mai mult, decât în necontentita și crescândă dorință a servi Domnului, pre el a-l onora și a face tot mai mult lauda și onoarea lui în cer și pe pământ. Pentru că lauda lui Dumnezeu este cea mai înaltă în cer și pe pământ, pentru aceea nu este nimic așa

de lăpădat și așa de urit înaintea lui Dumnezeu, ca o laudă, care nu din toată viața, toată fapta și toată vârtutea sprijinită, și nu din toată inima iasă. (Isaia 29, 13; Amos 5, 23—24.) Dacă Dumnezeu a ajuns cu noi aceea, că nu numai buzele noastre să-l glorifice, ci și toată lucrarea și facerea noastră este spre lauda lui, pre el îl onoară, laudă și mărește, atunci e cel mai mult ajuns la noi; — nu numai pentru el, ci și pentru noi înșine și pentru conștii nostri: Noi ne aflăm apoi în constituția bună și în relația bună către el și către toate cele create, suntem cu adevărat fericiți și o binecuvântare pentru toți cei ce sunt în jurul nostru.

Noi să îl laudăm și să-l mărim pre el ca pre Autorul și Creatorul a toată ființa: Noi să îl mărim pentru voința sa, că „prin voința lui avem noi și toate lucrurile viața și suntem creați.” (Apoc. 4, 11.) Pe cât de prețioși noi înșine suntem, — pe cât de valoroasă este dobânda vieții și existenței noastre pentru Dumnezeu, pentru noi înșine, pentru alții oameni și pentru toate creaturele, — pe cât sunt de prețuite toate cele create, toate veștile și nevezibile, toate cele temporale și vecinice pentru Dumnezeu și pentru oameni, pentru îngeri și pentru toate creaturele dimpreună, pe atât de mare ar trebui să fie a noastră și a toată creatura laudă și închinăciune, mulțămire și gloriificare.

Noi să-l mărim pentru voința mântuirii lui: Dacă deja voința sa creatoare și toate câte le-a făcut prin ea mărturisește despre înțelepciune și bunățate, putere și tărie, atunci e voința mântuirii sale cu mult mai minunată, mai demnă de închinăciune, mai glorioasă și mai demnă de mărire: Aici descoperire el întreaga mărime și întreaga bogăție a bunății și îndurării sale, nemărginirea și nepătrunderea iubirii sale, răbdarea și îndelungă răbdarea lui necuprinsă, mărimea și stabilitatea credincioșiei sale, neșchimbabilitatea milei sale, întreaga mărime a ființei sale neasemănilă.

„Dumnezeu și Părintele Domnului nostru Iisus Christos.” Relația persoanelor dumnezeiești către alaltă, — mai ales aceea a Tatălui și a Fiului către olaltă, — Paternitatea lui Dumnezeu și Fiitarea Domnului nostru Iisus Christos (Ps. 2, 7.), — ființa dumnezească în general, va fi pentru noi creaturi slabe totdeauna un secret nepătruns, dară noi suntem cei mai mult interesați la aceasta: Ca Fiul lui Dumnezeu, care din veci este în sânul Părintelui (Ioan 1, 18.) a ieșit dela el și s'a făcut om; — că Dumnezeu pre unul-născut Fiu, născut din veci (Ioan 1, 1—4; Prov. 8, 23.), născut din femce (Gal. 4, 4.), Fiul omului, om, și cu aceasta devenind fratele nostru după corp, ca noi ființe create, ba încă căzuți adânc și stricați, toți cari primese pre Fiul și cred în numele lui, — dela Dumnezeu renăscuți, și pot deveni fii adevărați ai săi (Ioan 1, 12—13.) Numai așa, precând Fiul cel vecinic alui Dumnezeu, Fiul omului, fratele nostru după corp deveni, și a dus la deplinire rescumpărarea și mântuirea noastră, putea deveni Dumnezeu ca Părintele nostru, și noi născuți din el, ca fiii lui. Pentru aceasta să glorificăm noi pre Dumnezeu și Părintele Domnului nostru Iisus Christos!

Iisus e Dumnezeu, pentru că e Fiul alui Dumnezeu (Rom. 1, 4). — Dumnezeu s'a descoperit ca Creatorul tuturor lucrurilor; — iar apoi, — și aceasta cauza principală a descoperirilor dumnezeiești, — și ca Dumnezeu mântuirii. — Ca Dumnezeu mântuirii înse, și pentru că ca Dumnezeu mântuirii, ca Dumnezeuul treimei: ca Tatăl, Fiul și sfântul Duch Dumnezeu este Unul și pentru aceea nu poate fi între persoanele dumnezeiești deosebire: Tot așa, precur Părintele este Dumnezeu în veci, așa și Fiul (I. Ioan 5, 20.), și și sf. Duch (I. Moisi 1, 2; Iov 33, 4; Isaia 11, 2; 48, 16; Mat. 12, 31—32; 28, 19; Ioan 7, 39; 14, 26; 15, 26; 16, 13; Fapt. 5, 3. 9; 7, 51; 15, 28; 16, 6; 19, 2; I. Cor. 12, 3—11; II. Cor. 3

17; Efes. 4, 30; Ebr. 10, 29.) Numai în privința sferei acțiunii lor este o deosebire a persoanelor dumnezeiești, deosebi în privința mântuirii noastre: Părintelui să descrie alegerea în Christos (Efes. 1, 4.); Fiului rescumpărarea după voința lui Dumnezeu (Efes. 1, 7.; Duchului sf. reînnoirea și sfințirea celor de Părintele aleși și de Fiul rescumpărați (I. Petru 1, 2.)

„Părintele este mai mare de cât mine”, zice Fiul (Ioan 14, 28.); și despre Duchul sfânt: „Acela mă va preamări pre mine; căci dintr'ale mele va lua și vă va da vouă.” (Ioan 16, 14—15.)

„Care ne-a binecuvântat.” „A binecuvânta și a mântui, aceasta-i plăcerea lui”, așa zice poetul. Noi putem adăuga: „A binecuvânta și a mântui, e singur plăcerea lui.” Dacă el intristează pre oameni, atunci nu o face nici-odată din inimă, nici-odată cu plăcere, ci numai cu durere (Plâng. 3, 32—33; Isaia 54, 8). Dară a binecuvânta și a mântui, aceea-i totdeauna plăcerea lui. Dumnezeu este un Dumnezeu a binecuvântărei: Dela el vine numai mântuire și binecuvântare. Pretotindenea unde el este, acolo este și binecuvântare. Nebinecuvântare este numai acolo, unde el nu este, nu lucrează, căile lui nu să urmează, voia lui nu să face și ființa și lucrul lui nu să descopere. El e cel mai mare care ne poate binecuvânta, și el sân-gur este care o poate. „Dela el vine toată binecuvântarea și duce napoi la el.” Și că binecuvântarea lui duce napoi la el, aceea e propriuzisă binecuvântarea binecuvântărei lui și aceea, prin care binecuvântarea lui devine ca o binecuvântare într'adevăr dumnească. Și pentru că el sân-gur poate duce napoi la el, pentru aceea e el sân-gur, dela care vine adevărata binecuvântare.

„Cu tot felul de binecuvântări spirituale.” Dumnezeu binecuvintează și cu multe și de tot felul de binecuvântări trupești; și și pentru acestea ar trebui să-i fim noi întotdeauna și din inimă mulțămitori și să-l laudăm și mărim pentru ele.

(Continuăm.)

Cazul cel îngrozitor dîn Sarajevo.

Archiducele Francisc Ferdinand moștenitorul tronului a mers cu soția sa, ducesa Sofia în Bosnia spre a privi manevra, care văzind-o, a ajuns în iunie 28-lea în capitala Bosniei și la oarele 10 n. a. a plecat cu soția sa într'un automobil la casa orașului, unde îl așteptau în paradă, ca să îl salute cu glas cald și cu bucurie. Militariști și un mare popor a ocupat marginile stradelor pe unde trecea automobilul cu moștenitorul de tron. De-odată sări înainte un tânăr și aruncă o bombă spre automobilul archiducelui. Bomba a atins marginea automobilului și archiducele întinzându-și mâna o împinse înapoi; la care pică bomba înaintea celui alt automobil, acolo spărgându-să a rănit foarte mulți oameni. La aceasta stătu automobilul archiducelui în loc, dară apoi din nou a plecat și s'a grăbit la casa orașului, unde au și ajuns norocoși. Aici s'au coborît jos musafirii cei înalți. Au mers în sală, unde primarul orașului a îndreptat o vorbire de salutare către moștenitorul tronului. Firește, că festivitatea a fost conturbată, că tulburarea cauzată prin aruncarea bombei a pătruns atât spre deputație, cât și pre moștenitorul tronului și soția sa.

Așadară ceremonia numai puțină vreme ținu și la capătul ei merse archiducele cu soția sa a cerceta ospitalul militar. Iarăși să puseră pe automobil și a mânat pe lângă o acompaniare spre ospital. La sucirea într'o stradă lăsară automobilul mai mereu și acuma iarăși sări un tânăr și dintr'un pistol (browning numit) făcu două împuşcări spre soții archiducali. Amândouă împuşcături au nimerit. Una s'a înfipt pe de-asupra șoldului piciorului drept în pantece și a ruinat o vână

principilă, din care urmare ducesa în puține secunde a sângerat din lăuntru. A doua l-a nimerit pre arhiducele. Lui încă i-a ruinat o vână principal bătătoare la grumaz, apoi a pătruns în gâtlee și probabil s'a oprit în vertebra gâtului. Și moștenitorul de tron s'a înecat în puțină vreme și a sângerat.

Automobilul fu întors napoi spre casa orașului, dară pe când ajunse acolo, — deși aceasta iute s'a făcut, — numai două corpuri moarte au putut lua jos, pe lângă trămurare, plânsul și vaiete. Așa să spune, că când atentătorul a tîntuit spre ei, bărbatul pre femeie și femeia pre bărbat voia să scutească de dinnaintea glonților, și în amândoi a pătruns glonțul ucizător, dară numai în corpul lor, în iubirea cea mare, cu care ei s'au iubit n'au putut pătrunde, aceea au scutit-o ei, și cu aceea au și mers acolo, unde nimene nu o poate lua dela ei. Două inimi, cari s'au iubit una pre alta, au sângerat odată...

Corpurile moarte le-au pus la casa orașului lângă olaltă și medicii au început lucrul lor trist. Mai nainte desfacerea în parte, ca să poată constata cauză de mai aproape a morții, apoi ca să înbalzameze corpurile, adecă să umplă vânele cu așa mijloace, cu cari să împiedece putrezirea...

Cele două cadavre moarte zac pe masă iar în oraș e oriașă tulburarea. Au plâns, s'au vâietat în toate părțile; cetățenii orașului și-au esprimat durerea pentru acest caz monstru și s'au rușinat de atentatul cel infam.

Pre amândoi atentatori i-au prins. Cel ce a aruncat bomba e cu numele Ciabrinovici, de neam sîrb, un tipograf de 28 ani cu viață neregulată; iar celalalt atentator sîrb cu numele Princip, și e abea de 20 ani.

Ciabrinovici după faptul său a sărit într'un pârflu din apropiere dară îl scoaseră curând. Princip voia să fugă, dară îl apucară iute. Pre amândoi era să-i omoară poporul, dacă ostășimea și poliția nu-i scu-

tește, dară și așa au căpătat multe lovituri.

Locuitorii orașului erau la început spăriați și s'au vâietat și au plâns, dară apoi în acela cuget, că aici e vorba de o conjurătură, și deoarece amândoi atentatorii sunt de neam sîrbesc din Bosnia, a ocupat o ținută contra sîrbilor cu toată furia. Mai mulți s'au adunat inaintea căsilor sîrbești, și când amărîrea să sui și mai sus, partea poporului de mai jos a tureilor și catolicilor care era mai iritată a atăcat edificilele sîrbești și pătrunziud în odăii, prăvălii, saleur de mîncat ale ospătăriilor, au dus o ruinare grozavă în deplinire. Au spart, frânt, nimicuit toate. Au spart feerești, farfurii, păhare; din prăvălii au aruncat afară pănurele și le-au sfășiat într-atăta, ca și când oarecareva vrăjmaș și cutremur de pământ ar fi fost. După cum să afirmă e paguba cauzată din amărâciunea asupra atentatului 20 milioane de coroane.

Firește, că cu aceasta nici de cum nu s'a putut satisface faptul uciderii. Comandantul ostășimei a fost silit a proclama staturiu (judecata îndată), ca să facă capăt ruinărei.

Peste tot pământul s'a lășit iute vestea despre atentat. Și atât în ținuturile austriace, cât și în Ungaria a mușit îndată muzica, veselia, și steaguri negre s'au pus afară la căsi: iar în inimă compatimire adevărată, sinceră și durere.

Trei orfani au rămas în urma moștenitorului de tron. O fetiță (13 ani) și doi fii. Că ce durere a întrat în aceste inime fragede de copii, abea s'ar putea descria, dară fiecare o poate cuprinde, care în copilăria sa fără de veste și-a pierdut pre acela părinte, către care într'atata era de alipit, că toată iubirea și bucuria sa o sugea la pieptul sau.

Când au fost medicii gata cu lucrul lor, au pus cadavrele fără de viață în cosciuguri; apoi le-au pus pe un tren, care să le transporteze la malul mării, ca de acolo să fie duse preste Triest la Wiena.

Trenul întreg era negru. O cruce mare fu arădicată pe el, pe lângă care zăcea o grămadă de cununi. O mulțime mare de popor a ieșit la gară, ca să-și iee rămas bun dela cosciuguri. Oare cu ce să-i împace?...

Trenul de jale, negru a plecat mereu spre munți. Mulțimea poporului s'a uitat în urma lui, apoi a început a striga, a-și frânge mânele, a plânge... a să văiera...

* * *

Iar autoritățile urmăresc lucrul, ca să știe cauza lui mai pe larg. Cercările de până acuma aceea arată, că în fapt a fost conjurare și să poate, că din țara învecinată s'a întâmplat agitatura. Au prins pre mai mulți tînări, cari sunt părtași atentatului. Sunt numai niște tînări ușuratici, ne-coțți la minte, negândind ce va fi. Pre așa unii e mai ușor a-i înfoca la rău. Aceștia s'au văzut pre ei ca niște eroi. Spiritul cel rău așa figuri le arată lor.

Ura de rase nu e greu a o scormâni, dară asta-i una din silințele cele mai spurcate. Cu iubirea de patrie să acopere aceasta mândrie de rasă, care însetează după sânge și vrea să pună progresul în lanțuri. Iubirea de patrie e un sâmt nobil, curat care iubeste pre toți, dară cugetul rasei și național numai a urî știe.

La toate aceste numai prin evanghelie să poate ajuta. Statele balcanice să închid de către raza evangheliei, și să îmbracă în așa creștinătate, care nu în iubirea lui Christos, ci cugetă și făptuiește în orbie religioasă și necunoscătoare de Christos.

Biblia, evanghelia trebuie dată la popor și pace, bucurie, iubire și cu aceasta progres, cultură, prosperitate trupească și sufletească începe a se valoriza.

Că așa atentate să pot întâmpla, că și aceasta păreche a archiducelui trebuia să-i cadă ca victimă, la aceea e vina sistemul creșterii poporală și multe leneviri păcătoase. Aceea s'ar

putea spune, că noi toți suntem vina la ea, că toți trebuie să ne silim la aceea, ca morarele societății să se îmbunescă. Lenevirele și au urmările lor păcătoase. Cauzele stricăciunei le găsim în diferitele pături. Didero și soții lui au cauzat prin scrierile lor nelegiuite aceea, în Franța au dus mii de oameni pe șafod, și între ei și părechia regală. La noi pot face beții prin birturi, pot lăți ideile păcătoase în locurile de petrecere cu toată îndrăzneală, pot și agita contra ordinii pe lângă vin, bere, răchie, dară în comitatul Silagiului pentru aceea, că câțiva oameni s'au adunat la olaltă a se ruga și a ceti biblia, i-a pedepsit cu câte 25 de coroanc pe fiecare, pentru că nu au înștiințat... Într'o provincie a Austriei au pedepsit aspru pre un colportar pentru aceea, pentru că a îndrăznit a vinde un Noul Testament contra oprelei.

Poporul trebuie crescut, și în care popor nu să oltoiește din tînăreța sa iubirea, preste acela cu ușor își ia păcatul stăpânirea.

Archiducele cu soția sa sunt o victimă a aceluia ură, pe care din lipsa evangheliei, creșterea trupească produce în inimă.

Pentru păcate multe suflete cad ca victima patimei, morții așazis în fiecare zi neîncetat. Când stăm la urmântul unei mamă săracă cu șapte copii mici și aruncăm câteva clipe în viața ei plină de suferințe, atunci vedem, că neîndurarea societății a împins-o pre ea în oftică.

Și acela biet ziler, care nici prin sudoarea amară a feței sale nu poate atâta câștiga, ca să susțină femeea sa bolnavă și cei cinci copii, sunt victima societății.

Văduvele indiei, copiii găsiți (expuși), copiii cu toane (într'o urechiă) și așanumiții nebuni, toți-toți sunt victimele păcatelor societății.

Noi toți, fără de excepțiune suntem păcătoși și miile, ba milioanele celor nevinovați sufăr pentru păcatele no-

astre și sunt victimele (jertfele) ușurătății celei rea a societății.

La toate acestea numai una ajută și aceasta-i: întoarcerea cea adevărată către Dumnezeu, credința cea vie în Christos, caracterul lui Christos.

Dați Evangelia la popor! Din B. H.

Rugăciune și lucrul.

„Roagă-te și lucră!” Acestea sunt într'adevăr două cuvinte importante. Unul e atât de important ca celalalt, și pentru aceea nici nu-i iertat a fi desfăcute de olaltă. Unul fără de celalalt încă nici nu are valoare, cel puțin nu aceea, ca și când să trăiesc nedesfăcute. Și aceasta o dorește eu din toată inima la toți iubiții și scumpii frați și surori, și mie însu-mi. Numai mila este, că noi o putem și ni iertat. Oh, cum putem noi apoi și confrăților nostri să devenim o binecuvântare!

Nu de mult cetii eu în carticică a diaconisei noastre de parolă cum urmează: „*Rugăciune și lucru*, din aceste două să se compună viața credinței și *chiămării* noastre. În căsile noastre de diaconise să lucră mult și de multe. Dară că oare și *rugăciunea* ține asemenea paș cu *lucrul*, cine o poate spune? La oameni le lipsește măsura, farfuriă balanței, a cântării acestea pe din afară una față cu alta. Dară întrebarea îi iertat să se pună, ba, noi *trebuie* să o punem. Ea este pentru toți, cari stau în lucrul diaconisei femești, precum și pentru lucrătorii și lucrătoarele în via Domnului o întrebare a conștiinței.”

Acestea sunt desigur niște cuvinte importante! Pentru aceea voim noi zilnic să întrebăm conștiința noastră în asta privință. Eu cred, dacă noi ne predăm *lui* ca niște copii, fără voia proprie, atunci va face *el*, ce noi dela noi nu putem face. El dă putere și stăruință spre împlinirea datorințelor noastre mici și mari.

Decând sunt eu o fiică și în toate la *el*, începătorul și împlinitorul cre-

dinții noastre, pot privi și dela el însăși învăța după Mat. 11, 29, a servi drept, a iubi drept sau bine, a trăi și muri odată, „sunt bogată în acela, care trăiește”. Dapoi că el a trăit calea ascultării naintea noastră și astfel a făcut voia Părintelui. La cine-i iertat prin mila lui Dumnezeu a privi în aceste taine minunate, acela mă va înțelege și cu respect de onoare și închinăciune se va prostorne în prav.

Într'o carticică am cetit următoarele: „Când Petru văzu descoperirea măririi Domnului în binecuvântarea cea bogată, pre care o dădu el, atunci să spăria. El căzu la picioarele lui Iisus și zise: „Doamne, ieși afară dela mine, că eu sunt un om păcătos.” Deasemenea o pățiră soții săi. Petru n'a gândit, ca Domnul să se desfacă de el. Aceea ar fi fost nebunie. Dară în lumina mărimii și gloriei dumnezești a Domnului vede el propria sa sârăcie și păcat. Și el este învins de sântul, cât de nevrednic e el, că Domnul își face de lucru cu el. Noi spunem, tocmai aceasta pățanie este urmarea lipsită a tot serviciul adevărat a Domnului.”

„În liniște laud și iubesc eu,
Ca un copil la al tău sân;
Mieluțul bea din isvorul tău,
Mireasa-i scăpată de gând;
Ea numa-n toate să-ngrijoste,
Ție, Mirelui ei a-i plăce,
Podoaba-i îți sună ție.
Ach trage-mă de aici departe,
Las' piară toate ce-s deșarte
Oh reflex al vecinicii!”

Către *rugăciune* și *lucrare* socotese eu și *cetirea Bibliiei*. Biblia este și rămâne cartea cărților, cuvântul adevărului. Nu există carte, care ar putea înlocui Biblia. Unul din lucrurile cele mai minunate este faptul, că nimeni, nici creștinii cei mai pățiți și mai copti, ar putea săca conținutul ei. Ea este isvorul vieții. (Ioan 1.) Aceasta carte minunată nu îmbătrânește. Ea e o mină de aur, în care fiecare lovitură a ciocanului scoate din nou bucățele de aur sau dia-

mante strălucitoare la iveală. Nici o carte nu agerește într'atâta mintea, nu clarifica spiritul, nu îmbogățește puterile priceperii, nu nobilitează gustul, nu lărgește privirea, nu recrează spiul, ba, nu nobilitează omul întreg ca aceasta carte minunată. Oh să o ștudiem cu sîrguință, ca să putem bine sta examinarea.

Din Wgo.

Servul.

Dela Christina Roy.

(Traducere autorizată de V. B.)

Bătrînul stătu locului în cugetările sale; nimenea nu-i putea da răspuns la aceste întrebări.

„Bună seara!” suna nu departe de el; înaintea lui stătea acela, la care el astăzi așa mult a gândit și pre care el abea îl aștepta.

„Eu gândeam, că nu te voi mai putea cerceta.”

„Și cu credeam deja, că tu nu vei mai veni.”

Preste fața sbârăcită a bătrînului sbură o rază de bucurie. Dacă de mult nu am avut pre nimene, și apoi începem a iubi pre cineva, atunci cele de multe ori pătrunde adânc.

„Șezi aici jos!” Bătrînul să dădu voios mai încolo. „Eu sunt curios, ce ai gătat tu la Petraș și cum ai pățit-o?”

Method șezu și povesti.

„Cine știe, cine știe,” scutură o-vreul din cap cu neîncredere, „că oare nu se va gândi el altcum încă.”

„Eu nădejduiesc cele mai bune; eu și acuma m'am rugat, ca să reușască treaba, și cred, că voi fi ascultat.”

Așa vorbiră ei câțva timp, și moșneagul singur făcea planuri, cum ar trebui să înceapă Petraș mai bine. Inima omului bătrîn de afaceri începu a se mișcă în el.

„Vecine,” zise de odată Method; „dacă domnia-ta ai știut, cât de po-

trivit e acest loc pentru o prăvălie, pentru ce nu ai început domnia-ta una? Pentru ce v'ăți năcăjit cu trențele?”

Method apucă mânilor bătrînului și privi cu prietenie în fața lui, care dintr'odată fu innuorată de o durere adâncă.

„La ce? Ce m'ar fi folosit o prăvălie? Cine s'ar fi îngrijit de celelalte? Eu stau singur în lume, ca un arbore în pustiu. A face ceva, a mă nutri trebuia. Fără de lucru ași fi murit eu în singurătatea și durerea mea; deci, eu am făcut, ce am putut. Dară pentru ce amintești tu aceasta?”

Bătrînul trase mânilor sale mai impetuos (involburat) napoi, acoperi cu ele fața sa și propti coții săi pe genunchi. Câțva timp ședea el acolo așa plecat la olaltă, de tot învins de durerea reamintirii. Method privea la el cu o compatimire nefățărîtă, apoi îl închise în brațele sale și propti capul cel bătrîn, cărunt pe pieptul său. Pre bătrînul de mulți ani nu l-a îmbrășosat nimene, de mult n'a sâmșit el aceea desfătare, a fi iubit. Cândva, când era el tînăr, o știa el, cât de fericit îl face o doavadă a iubirei. Apoi, după ce dispăru ea, când el întindea brațele sale cu patimă, înzădar în deșert și inima lui lănceza de dor, înzădar! așadară sili el inima sa atâta, până credea că scoase din ea tot sâmșământul omenesc și gândea, că ar fi ca o stâncă. Dară acumă să arătă, că nu era; era numai ghiață. Ghiața a început a se topi, când veni soarele.

Bărbatul acesta să cutremură în îmbrășosarea lui Method, ca și când furtuna scutură un arbore bătrîn. Un plâns fierbinte să descărcă din pieptul lui, după ani îndelungați întiiele lacrimi curseră preste fața cea sbârăcită. Tînărul nu opri plânsul bătrînului; el plecă capul său tînăr pe cel sur al bătrînului; ochii lui deveniră umezi, și deoarece mânele plân-

gătorului nu-i mai acoperiau fața, și șterse el lacrimile de pe față și ochi.

„Lasă-mă!” zise bătrînul plîngînd, „de ce te năcăjești tu cu un ovreu bătrîn? Toți mă desprețuiesc; ce te îngrijești tu de mine?”

„Pentru că te iubesc, iubite vecine!”

„Oare de ce să mă iubești tu pre mine?” erumpse bătrînul din nou în plîns; „pre mine de mult nu m'a iubit nimene, — afară de mama mea cândva; — apoi gîndeam eu că „ea”, dară aceea era numai înșelăciune.”

„Ce era înșelăciune?”

„Lasă-mă și nu mă întreba!” zise bătrînul, precînd să îmbărbătă.

Method îl lăsă.

„Crede-mă, vecine, ar fi mai ușor pentru d-ta, dacă ai spune cuiva, ceea ce te apasă de mulți ani. Eu sunt strein, eu nu te pot da afară (vinde), dacă d-ta ai încredere către mine, spune-mi-o. Eu te iubesc pre d-ta și voi putea consămți cu dum-neta.”

„Din partea mea!” Ovreurul să îndreptă, în ochii săi stînși flăcări un foc. „Tu m'ai dovedit mult bine, și acuma, când te-ai îndurat de omul cel bătrîn. Tu ești bun, iar lumea e rea; doară te-ași putea păzi de o nenorocire, și tu vei fi mai precaut decît mine.”

Dacă te uiți la mine, figura mea sbîrcită și ochii mei pe jumătate orbi, doară că abea vei crede, că și eu eram odată tînăr și frumos, ca un arbore în pădure, așa ca tine astăzi,” începu bătrînul; el propti figura sa mârșavă de pom și luă mânele tînărului în ale sale slabe.

„Părinții mei m'au lăsat după ei o frumoasă afacere, și deși nu eram eu bogat, totuși credeam, că Dumnezeu părinților mei mă va binecuvînta. Deci, eu eram pe lângă toate acestea un om bogat; că aveam o femeie ca o floare de pe liban, și un copil — ach, un copil! Nici Moisi nu putea fi mai frumos, când fiica lui Faraon s'a îndurat de frumseța

lui. Dacă gîndesc fericirea mea de atunci, atunci mi se pare, că nici Adam în Paradis n'a putut fi mai fericit; — ach, și toate sunt pierdute!

Cum să o spun? Eu eram de multe ori dus de acasă; nefericita afacere m'a chemat de acasă, și eu nu știam, că și altul avea ochi. Odată mă întoarsei acasă, plin de bucurie și nedejde ajung acasă, — casa era goală —.

Bătrînul să apucă de păr. „A venit altul și m'a luat tesaurul ochilor mei, diadema inimei mele. Încă dacă ar fi fost un goi (nume de batjocură pentru „creștin” la ovrei), dară unul dela noi, dela noi!

Eu desperai, fugii ca nebunit la judecătorie — toate înzădar! Eu trebuia să dau cartea de despărțire, și legea i-a hotărît ei și copilul. El a fost mai prețuit ca mine, un ofițiant la comitat; pre mine ovreu ticălos mă trimeseră; nici într'un loc nu am aflat dreptate pentru mine, nici chiar la Dumnezeu. Lor le merseră toate după dorință, până să mutară. Apoi dispărură din Ungaria, și eu nu mai puteam nimic auzi, unde era copilul meu și ce s'a făcut din el.

Ach, Method, dacă gîndesc la asta, atunci ași întreba cu Iov: „Unde este Dumnezeu, ca să merg la el și să aduc plîngerea mea înaintea lui?” El sîngur știe, ce s'a făcut din fiica mea Estera, și ce din soția mea. Ea m'a părăsit, vindut, dară eu încă nu pot crede, că ea ar fi fost vina. Ea era foarte tînără, când ne-am căsătorit; el era un bărbat frumos, un domn fruntaș; el a ademenit-o. Dacă ea ar fi voit să întoarcă, eu bucuros i-ași fi iertat toate și ași fi primit-o, oh cât de bucuros! — Dară pre mine nu mă lăsară la ea, și ei doară 'i s'a spus, că eu voi fi mînios și crud; ea s'a temut, a crezut-o, și așa erau toate pierdute.

Eu fugii din acela oraș, m'am îngropat pre mine și durerea mea în aceasta parte și așteptam astă iarnă

moartea, ca să mă scape din acest năcaz și eu să iau durerea mea cu mine în mormânt, — și tu m'ai dat ocaziune, a spune toate, și acum toate invie iarăși: paguba, dorința, durerea — toate! Ce ai tu de aici?"

„Foarte mult, iubite vecine. Eu știu deci, pentru ce am să mă rog; și va veni odată o vreme, că nu îți va părea rău, că m'ai dat mie încrederea d-tale.“

Method să arădică, ovreul încă fără de voie. Ei merseră în coliba cea mică.

După ce făcu bătrînul lumină, observă Method olurile goale; el le luă și aduse apă proaspătă. După aceasta regulă el culeșul cel sărăcios, precum o făcuse el cât era bătrînul bolnav. Apoi șezu el lângă bătrînul pe bancă lângă masă, deschisă cartea cea mare vechiă și începu a ceti. Ovreul acoperi capul său cărunt cu o căciulă, și și Method puse pălăria pe cap, ca să nu-l scandalizeze; pentru că adevărat ovreii privesc aceea ca o nesocotire a cuvântului lui ca Dumnezeu, dacă un om cetește el cu capul descoperit.

Astăzi, deși cetiră ei al 53-lea capitol dela Isaia și Method spunea, despre cine vorbește, nu contrazicea bătrînul. În liniște și cu seriozitate să despărțiră ei.

Continuăm.

DIN FĂURIE.

Pe lângă multe altele însușiri de caracter ale apostolului Pavel admirăm noi și talantul său de organizare. Pe fiecare om, care 'i să părea în câtva a fi de folos, îl aplica el. Firește sunt toți conlucrătorii lui numai pitici pe lângă el, uriașul, dară totuși umplu ei o lacună, care oarecumva s'ar fi putut arăta conturbător, de n'ar fi fost umplută de acest om simplu. Pe față porni apostolul Pavel din acela principiu, că fiecare om e la început un învățăcel și că trebuie să-i

dăm o ocaziune, că să deprindă puterile sale și să desvoalte destoiniciile sale.

Și astfel vedem noi pre apostol în decursul anilor nu mai puțin de 22 conlucrători numind. Numele lor sună: Luca, Timoteiu, Demas, Tichicu, Marcu, Erastu, Titu, Epafroditu, Aristarchu, Crescenu, Andronicu, Iunia, Urban, Zina, Apollos, Arteman, Sila, Archipu, Sisopatru, Secundu, Gaiu și Filemon. Acești bărbați au fost în șapte orașe activi, adevărat șasă frați în Roma, doi în Corint, unul în Milet, trei în Efes, trei în Cesarea, trei în Creta și unul în Filippi etc. Apostolul îi folosea și ca mijloccitori de vești (nu de minciuni, cum o fac mulți astăzi) către adunări îndepărtate.

Unde stau toate aceste nume, pot iubirii cetitori odată însăși căuta în Faptele apostolilor și în epistolele lui Pavel.

Afară de conlucrătorii numiți înse mai numește Pavel o mulțime de alte nume cari l-au întimplinat în diferitele teritoare de misiune. Cetiți numai al 16-lea capitol din epistola către Romani și numărați numele.

Ce să învățăm noi din aceasta? A ceea să învățăm, ca noi cât să poate pre toți frații nostri să-i punem în lucru. Ceea ce pre unii sânguri mai că i-ar apăsa (strivi), poate de mulți cu ușuritate să se facă. Ei vor aduce binecuvântare și vor avea însăși binecuvântarea cea mai mare de acolo.

Iar cine de nimene nu să pune la lucru sau nu poate fi pus, pentru că stă pe vr'un post singuratic, acela însăși caute-și o misiune. Dapoi că el stă sub Mântuitorul său cel înălțat, și acela îl provoacă la serviciu către cei săraci, bolnavi și singuratici. În împărăția lui Dumnezeu n'ar trebui să fie nimene, care să stee la o parte neactiv. Iubirea către Mântuitorul ar trebui să constringă pre fiecare, a căuta pe sama sa un „lucru special“, pentru care el indeosebi să roagă, jertfește și trăiește. Numai nu fie trântori în albinăria lui Christos! Aceasta sună atât celor tînări, cât și

celor bătrini, atât la femei, cât și la bărbați: Fiți albine bune în stupul lui Christos!

* * *

Noi ședeam în pace la olaltă în odaia țărănească și ajunserăm după multe altele și la vorba despre cai. Fiecare știa să spună ceva interesant. Da, caii sunt așa animale cuminte! Poți și vorbi cu ei. Dară câte odată sunt ei și foarte încăpăținați. Despre aceasta știa un frate următoarea întâmplare: Oareunde în Germania locuia un om credincios, care își stătea foarte bine cu calul său. Ei trăiră multă vreme în pace la olaltă. El nu înzădar a cetit cuvântul Domnului: „Cel drept să îndură și de animalul său!” în Biblia sa. De-odată într-o zi stătu „Liza” lui bună cam două sute de pași dela casă în loc și nu era de mișcat mai departe, nici cu bune nici cu rele. Pe față poftea unimalul, ca stăpânul său să descarge ceva, deoarece calea mergea ceva în sus. Fratele să și invoi la aceasta, și capătul din urmă, a căii până la casă și grajd putea fi bine depusă. Dară de aici încolo stătu calul fiecare dată în tot acela loc și pretindea ușurarea greutății. O câtăva vreme lăsa țaranul hotărîrea calului în loc și făcu, ce el cerea, până când într-o zi îi fu prea mult și el își zise: „Acuma și eu vreau să împlinesc voia mea.” Când sura lui stătu iarăși la locul cunoscut și nici cu înduplicarea cu vorbe bune nici cu sbiciul nu era de mișcat, strigă el un copil și-l trimise la femeia lui a-i spune, că astăzi să aducă merindea de vecernie la trăsura. Aceea să uită uimită în sus și zise, că el ar putea cei puținei pași face către casă și să-și bea cafeaua în locuința sa. Bine, bine, trimese el napoi, aducă numa aici.

Și iacă, femeia nu numai cafeaua, ci și cina trebuia s'o aducă la trăsura. Bărbatul ei nu părăsi trăsura, nici nu vorbi nici un cuvânt către animalul său de altcum bun. El voia să întimpine încăpăținării cu o voie tare. Și

așa fu 8 ciasuri, fu 10 ciasuri, fu 12, 1. ba, 2 ciasuri după miezul nopții. De odată își dădu „Liza” o mișcare, să puse în ham și era în puține minute înaintea căsii și acuși în grajd înaintea ieslei cu nutreț. De sigur 'i s'a fi părut mult, pe lângă aceea i-a venit foamea, și minții ei de cal 'i s'a descoperit, că stăpânul ei e hotărît, până dimineată, și, dacă-i de lipsă, până la amiază sta și a aștepta. Iar la așa ceva n'o fi avut „Liza” poftă, și așa s'a pus simplu în ham și tot ajunse încă, și dacă binișor târziu, în grajdul ei bun și la ieslele umplute. De aici încolo a fost ea pe deplin vindecată. Nici odată n'a mai stat ea la locul știut. Totdeauna își încorda ultimile puteri, ca să ajungă scopul.

Ach, aceasta încăpăținare! Ce prostă! Oare nu vine ca câte odată și la oameni? Ce soți de nesuferit sunt totuși cei încăpăținați! Dureros că ei nu o au de multe ori de lucru cu așa oameni răbdători ca „Liza” cu stăpânul ei. Și apoi sună: Te pleci ori te rupi. Ach, și apoi să rupe! Și sunt așa situații neplăcute, că nici nu mai ieșim afară din oftări. De multe ori a devenit acolo o ruptură, care în general nu s'a mai vindecat.

Numai pre unul îl știu eu, care e mai răbdător ca acela țaran, și acela e Mântuitorul, despre care este scris: „Socotiți răbdarea Domnului ca mântuirea voastră.”

MISSIUNE.

* **Botez în Siclău.** Nu voiese a trece cu vederea bucuria noastră, care am avut-o noi frații din Siclău în ziua de 28. maiu, adecă ziua înălțării Domnului, când am văzut 20 persoane desbrăcate de omul cel vechiu, și îmbrăcate în omul cel nou, care este după Christos. Toți îmbrăcați în haine albe pe țărumul canalului Palatin, care curge prin hotarul comunei. Aceștia toți așteptau

intrarea în apă, spre a să curăți și însănătoșa, ca odinioară slăbănogul la Bethesda vindecarea slăbiciunii sale și întregitatea sa.

Actul botezului s'a dus în deplinire prin premergătorul cercului Chitighaz, fr. M. Muntean.

Noii botezați au fost 14 din Șielău, iar ceilalți dimprejur.

Domnul să dea răua binecuvântării sale preste noile plante, cari s'au plantat în grădina sa, ca să crească, să înflorească, ca la timpul lor toate, să fie roditoare.

Un participant.

*** Botez în Borosjenő.** O mare bucurie am avut noi frații din Borosineu și împrejur în ziua de 14. Iulie, adecă în întâia Duminecă după Rosalii. Când orașul întreg a fost atacat de ceata cântăreților, a choriștilor și a muzicanților lui Emanuil, cari din toate părțile, pe toate stradele au venit spre dărimarea orașului blăstemului (Ierichon) și întemeierea noui cetăți, a Ierusalimului cel de sus. Care și-a luat începutul în trecut cu trei persoane, iar acuma și-a luat urmarea, mai adăugându-să la poporul Domnului câteva persoane, urmând Domnului în botez. Din Borosjenő 4, din Coroi 2, din Călacea 2, din Bél 1, din Cermei 1, din Archiși 1 și din Gurba 1; de tot 12 persoane.

Deci lucru minunat a făcut Domnul cu noi, deoarece întreaga vreme până la amiazăzi a tot plouat fără să îngăduiă decât foarte puțin. Iar la timpul hotărît spre a pleca la locul destinat pentru botez, adecă la 1 oară după amiazăzi s'a limpezit cerul, a lucit soarele, așa, că noi în voia liberă ne-am făcut cursul nostru însoțiți de a nenumărată mulțime de popor, atât de rangul mai înalt, cât și de cel de jos. Au fost oficiați dela judecătorie, dela pretorie, dela bancă, câțiva advocați și învățători, comercianți și industriași, notarul public și cel comunal în frunte cu poliția și asigurarea ordinii și liniștei, făcând cale de 1/2 oară până la locul numit. Mulțimea nu încăpea pe stradă, să vadă lucrul

lui Dumnezeu, care acuma întâiași dată s'a făcut la ei în fața a tot publicului. Apoi pe amândoi țărmerii crișului alb ca la 4000 de oameni.

Festivitatea împodobită fiind cu corul de cântăreți din Csigr-Szölös și corul de muzică din Tornova-Kurtakér a fost foarte bătător la ochi înaintea mulțimei, din toate părțile să putea auzi dela toți, că acesta-i lucrul lui Dumnezeu, acesta-i lucru sfânt; cu toate că mai înainte să putea zice despre ei, ca de niște oameni barbari și cruzi, acum cu cea mai mare liniște ne-au privit și primit.

Actul botezului s'a împlinit prin fr. G. Florian, conducătorul cercului Talpoș, iar testul vorbirei a fost luat dela Fapt. 2. Domnul să binecuvinteze noile fapte, să binecuvinteze lucrul său, să dea binecuvântare și preste sămânța pusă în multe inimi.

Trimes de un participant.

*** Botez la Criș-Topa.** Mare bucurie au avut frații noștri din cercuțul Vadului în a doua zi de Rusalii, când au putut vedea 12 suflete botezându-se la criș-topa și sporindu-se prin aceasta turma cea mică a Domnului, care să află în aceste locuri. Ne-a crescut bucuria, când la aceasta sârbare ne-au cercetat și niște frați din Poșalaca, cari cu trimbițele lor ne-au ajutat la cântări dela adunare prin sat până la apă, și iarăși napoi. Actul cufundării s'a îndeplinit prin B. Varga, bătrînul adunării Poșalaca, în fața alor vr'o 600 de privitori, dintre cari mulți au fost pătrunși, când au auzit cuvântul Domnului.

Cei 12 botezați au fost din următoarele sate: Din Criș-Topa 2, din Vad 4, din Banlaca 3, din Lorău 1, din Ponoara 1 și din Bratea 1.

Dee Domnul binecuvântarea sa preste ei, ca să poată locui în casa lui până în veac, Amin.

Un participant.

*** Botez în Hârompatak.** Cu ajutorul bunului Dumnezeu am avut în 5. Iulie botez în comuna noastră. Sufletele cari s'au văzut pre sine păcătoase și

au avut credința, că Domnul Iisus Christos poate să-i mântuiască prin sângele său, după ce au mărturisit toate înaintea fraților, s'au botezat 3 bărbați și 5 femei. Aceștia au fost 7 din potoc și 1 din Socolari. Domnul să binecuvinteze plantele sale cele noi. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. St. Ignea, bătrînul nostru, care a fost însoțit de fr. Bandur, diaconul nostru.

Trimes de Enașcu și Dogariu.

* **Botez la Görbed.** Prin îndurarea lui Dumnezeu aducem la cunoștință o mare bucurie, care a avut loc în 14. Iunie la Gurbediu (com. bihor) și s'au botezat 13 suflete, din loc 9 și 4 din Hosasău. Cari după ce au depus buna mărturisire despre credința lor în Domnul Iisus, au fost botezați prin fr. I. Țirban înaintea unui număr de 1000 de oameni. De Domnul, ca aceste plante noi să aducă rod bogat în via Domnului spre alui cinste.

Trimes de T. Hodis.

* **Botez în Bălincz.** O bucurie ne-
spusă am avut în ziua de 7. Iulie, când am putut observa, cum lucrează Duchul cel sf. între cei păcătoși, adunându-i la mântuirea sufletească, cu mare bucurie au pășit în apă 11 suflete, toți îmbrăcați în haine albe, care cu toți au mărturisit naintea mai multor marturi, că pre ei numai sângele lui Iisus i-a curățit de păcatele lor și că Duchul cel sfânt i-a adus la calea adevărului. Mărturisind, că ei au trăit ca morți, fără dreptate și fără Dumnezeu în lume, dară au înviat și s'au vindecat prin cuvântul lui Dumnezeu.

Actul botezului s'a îndeplinit la Bălincz prin fr. G. Varșandan având de ajutor pre fr. R. Tașca și T. Pascu. La apă a cetit fr. Pascu dela Fapt. 2, dovedind, că pocăința și botezul nu-i numai din zilele noastre, după cum unii își închipuiesc ci acestea s'au vestit și făcut încă pe vremea apostolilor, cari au fost primul rând, alcătuit de pietre la zidirea bisericii lui Christos, și așa s'a strecurat prin veacurile cele de mai nainte ajungând

prin bunătața lui Dumnezeu și la noi în veacul de pe urmă; dovedind că mai întîiu trebuie să se pocăiască oamenii, apoi vine botezul. Când erau toți gata îmbrăcați în alb, a adunat fr. V. pre cei 11 în jurul său făcându-i atenți, că ei au trăit până acuma ca oile fără de păstor, dară s'au întors la păstorul și episcopul sufletelor noastre. După mai multe cuvinte de îndemnare a intrat cu acești mieluși în apă botezându-i în Numele sfintei Treimi, în cea mai mare liniște și bucurie.

Țărnișii amândoi au fost plini de popor, care unii ziceau, că e bun și frumos, alții că nu-i bun. Înse cuvântul despre cruce este nebulie celor ce să pierd, iar noua, celor ce credem, o putere alui Dumnezeu spre mântuire. Cîna Domnului s'a împărțit la apă sub o salcă, care ne scutea de arșița soarelui, prin fr. Radu, care încă prin cuvinte destul de clare a arătat publicului cauza Cinei și a botezului. După cină ne-am îndepărtat cu toți dela apă spre casă. Pe cale înțelegându-se lucrătorii s'au împărțit. Varșandau la Labașincz, Radu la Vizma iar Pascu la Bara, hotărîndu-să, ca fiecare să împartă învățături edificatoare, care s'a și îndeplinit. Cei botezați au fost din Vizma, Tăgemak, Bara și Bălincz. De Domnul Iisus Christos binecuvîntarea sa preste nouile plante, care să adăugară la numărul celor mântuiți, ca să aducă roadă îmbelșugată spre mărirea ceres-cului Părinte.

Trimes de T. Pascu.

* **Botez în Detroit Mich.** Mare bucurie am avut în 21. Iunie, când 6 suflete au pus bună mărturisire înaintea lui Iisus, că îi vor servi în veci.

Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. păstor englez Rev. C. Lee în adunarea baptistă din str. Clinton ave. Un frumos număr de popor a fost la sârbarea sf. botez, care cu mare bucurie a privit lucrul cel glorios al marelui Rege. De Domnul Iisus, cu mai multe suflete să între în familia sa. Cetirea a fost dela Luca 15, la

oarele 4'30 a fost cufundarea în mormântul apei. Cei noi botezați au fost: 1. Marie Macavei, din Alsóvalkó; 2. Petru Călăcian, din Somlyó-szecs, 3. Vasile Prodan, din Migrad, Szilágy m., 4. Ioan Bodirlău, din Iarmata, 5. Simion Buptia, din Moroda și Stefan Negru, din Koroknya, Aradm. Glorie și onoare fie Domnului Iisus, totodată îl și rugăm, să binecuvinteze nouile plante în grădina sa, ca să aducă multă roadă.

Trimes de Moisa Treita.

* **Botez în Cincinnati** O. „Îngerii în cer să bucură de un păcătos, ce să pocăiește.” (Luca 15, 7.)

Deasemenea și noi am avut o deosebită bucurie în ziua de 28. Iunie pentru 10 suflete, care au depus mărturiile lor, că ei voiesc a urma Domnului în apă prin botez. Actul s'a îndeplinit prin pred. R. Igrășan la 4 oare d. a. în adunarea proprie. Popor a fost mult, de nu puteau încape pe scaune, ei trebuiau să stea și pe de latubi pe lângă pereți.

Noii botezați sunt Zaharie Brinda-Körösbökény, Maria Crișan-Repszeg, Livia Igrășan (fiica fr. lui Igrășan) Pecska, Saveta Curtean-Magyarád. Const. Pata Șicula, Nicolae Magici și Moisa Sopti Arăncag, Ilie Cucuti Borosberend, com. Arad; Romului Poinari Valea-Boului, Krassó m. și Irimie Vesa Campeni, Torda m.

Domnul dea binecuvântare preste nouile plante decurând sădite în grădina sa, ca să poată aduce mult fruct, când va veni să caute.

Și încă foarte mult ne bucurăm, că Domnul ne-a ajutat, de am putut scoate serviciu în fiecare Dumineca în stradă. Acel serviciu e mult ajutat de către tînării muzicanți, care sunt conduși de vrednicul fr. D. Jidov, care foarte frumos a instruat pre tînării nostri, spre a ne îmbucura prin cântările lor melodioase, care mult ajută la serviciurile bisericei noastre.

Noi rugăm pre Domnul, ca să dea deplină plăcere spre al mări prin instrumentele lor la tînării nostri.

Trimes de I. Olariu.

* **Botez în Statul Michigan.** „Mila lui Dumnezeu ține din veac și până în veac”, zice psalmistul, și aceasta-i adevărul, că Dumnezeu e milos asupra creaturilor sale, așa, că ori unde să află ele, Dumnezeu prin nemărginita lui milă le cercetează cu Evangelia sa. Cam de 2 ani au mers două familii din adunarea noastră în numitul Stat Michigan, și acele familii s'au așezat într'un pustiu de padure, cam 150 mile dela Detroit spre Nord. Acolo au început acei fii alui Dumnezeu agricultura, tăind pădurea și făcând câmpie. Dară ei fiind zeloși pentru a vesti Evangelia și la acele suflete, pre cari le-au aflat acolo — așa că de tot sunt 7 familii de români — zic, că frații, și îndeosebit fr. Petru Cenădan, care a fost exilat (dat afară) din România pentru cuvântul Domnului, au început ei a se aduna la olaltă și a ținea servicii regulate, așa că rezultatul evangheliei fu, că au chiămat pre subscrisul spre a conduce 4 suflete în apa unui pârui curgător spre a fi botezate cu botezul original al Domnului Christos. Și prin ajutorul Domnului a mers subscrisul acolo, unde a și împlinit comanda Domnului și dorința celor credincioși cuvântului. După o mărturisire satisfăcătoare am mers la apă, unde s'au adunat peste 40 suflete și după un serviciu referitor sf. act, acele 4 suflete cu subscrisul au intrat în apă, unde au fost înmormântate cu Christos prin botez în moartea lui. Noui botezați au fost un bărbat cu soția sa și două fecioare cam de 14 ani.

Domnul să-i crească pre noi frați și surori, în sfântul s'au char; iar pre cea mică biserică, care stă din 19 membri să o crească spre a Tatălui glorie. Domnul să împartă binecuvântarea sa cerească preste acei frați și prieteni din pastiuul Michigan.

R. Igrășan.

Să răspândim foiele „ADEVĂRUL”
„RAZELE AUROREI” și „CHRĂȘTINUL”.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 2. August.

31. Întrarea lui Iisus în Ierusalim.

Marcu 11, 1—11.

Cuvânt de aur: „Bucură-te foarte, fiică a Sionului, tresaltă, fiică a Ierusalimului iacă, Regele tău vine la tine.“ Zacharia 9, 9.

Iisus a fost de multe ori în Ierusalim. La sărbătorile cele mari abea o fi lipsit el vr'odată. Dară așa, ca astădată, n'a intrat el nici odată în Ierusalim. Nu ca un predicător sau învățător, ci ca un principe, ca un Rege a intrat el. Aceasta nu s'a întâmplat din caz, ci aceasta a pregătit Iisus cu voia. El voia ca Rege să facă intrare regească, pentru că el era Regele cel adevărat alui Israel, pentru că profeții au profețit așa o intrare și pentru ca Iisus voia să arate și să spună poporului, că el să ține pre sine ca Regele-Mesia de Dumnezeu promis și de profeți prezis. Aceasta intrare a fost ultimul apel alui Mesia către poporul său. Iisus nu voia să lase nimic neîncercat, ca să se prezinte și să se descoperă poporului ca Mesia. Dacă acesta totuși îl lăpăda și crucifica, atunci să știe, pre cine l-a lăpădat și crucificat.

Aici vedem noi. 1. Omagiul (onorarea) bucuos al ucenicilor. (v. 1—7.) 2. Omagiul însuflețit al poporului. (v. 8—11.)

Întrebări reasumătoare: 1. Ce a făcut Domnul Iisus după lecțiunea de astăzi? 2. Cum a intrat el în Ierusalim? 3. Ce au făcut ucenicii în bucuria lor? 4. Dapoi mulțimea poporului ce făcea? 5. Cum a fost el primit? 6. Dacă astăzi ar veni el între noi, cum l'am primi noi? 7. Cine vrea să primească pre Domnul Iisus astăzi în inima sa? Dapoi tu primitu-l-ai?

Duminecă, în 9. August.

32. Smochinul neroditor și templul cel spurcat.

Marcu 11, 12—33.

Cuvânt de aur: „După fructele lor și veți cunoaște.“ Mateiu 7, 20.

Lecțiunea noastră de astăzi arată două pilde a lucrării. Precum a învățat Iisus în pilde, așa a și lucrat el în pilde. Nu în mânie și furie a judecat el acel smochin neroditor, ci în el a arătat el învățăceilor și la toți, cari vreu să o vază, cum trebuie să o pățască un popor, care și dacă arată prin mărturisirea sa frunze, dară frupte nu aduce.

Aici vedem noi: 1. Iisus este prin un smochin amăgit și îl blastemă. (v. 12—14.) 2. Iisus curățește templul și are să fie omorit. (v. 15—19.) 3. Iisus vorbește către ucenicii despre credință și rugăciune. (v. 20—26.) 4. Iisus răspunde la o întrebare către el adresată cu o contraintrăbărire. (v. 27—33.)

Întrebări reasumătoare: 1. Unde era Domnul Iisus după lecțiunea noastră de astăzi? 2. Ce l-a ajuns pe cale dela Bethania? 3. Ce văzu el acolo? 4. Ce făcu el când a văzut că nu avea frupt? 5. Ce a făcut el în templul Ierusalimului? 6. Ce voiau deci cărturarilor și arhieriei să facă cu el? 7. Ce învățat el când văd ucenicii smochinul uscat? 8. Ce învățat el despre rugăciune? 9. Ce au întrebat deci arhieriei și cărturarilor dela el? 10. Ce răspuns a dat Iisus lor? 11. Ce al răspunde tu lui Iisus?

Duminecă, în 16. August.

33. Pilda despre lucrătorii viei.

Mateiu 21, 33—46.

Cuvânt de aur: „Piatra, pre care o au nesocotit ziditorii, s'a făcut capul unghiului.“ Mateiu 21, 42.

După ce a lucrat Domnul Iisus în pilde, a învățat iarăși în același chip. Aceea era mai ușor de ținut, și fiecare putea să facă aplicarea pentru sine. În pilda despre viei a vorbit deja profetul Isaia către popor. (Is. 5, 1—7.) Și în Psalmi a fost folosită aceasta pildă. (Ps. 83, 8.) Era dară mai ales oamenilor, cari au venit, a întreba de Iisus după pleniputență sa la curățirea templului, arhierieilor și bătrînilor, cărturarilor și fariseilor, foarte cunoscut. În aceasta pildă a vorbit Iisus deja despre doi fii, cari aveau să lucre în vie, dintre cari cel dintîiu mai nainte refuza, iar apoi totuși își făcu problema, pîndăcînd

celalalt făgăduia prin cuvinte bune a face, dară nu eugeta la aceea, ca să și țină făgăduința sa. La aceasta și face Iisus acomodarea serioasă, că „vameșii și meretricile” refuzării mai degrabă vor ajunge în împărăția cerului decât iudeii cei ce fac multe vorbe dară totuși în adâncul inimei lor sunt neascultători. În aceasta pildă deci continuă Iisus, a învăța, ca să țină înaintea mai marilor lui Israil o oglindă clară, în care fiecare își putea vedea fața sa, dacă o voia.

Aici vedem noi: 1. Pilda potrivită la Israil. (v. 33—40.) 2. Aplicarea făcută de Iisus. (v. 41—46.)

Întrebări reasumătoare: 1. Despre ce vorbește Domnul Iisus în lecțiunea noastră? 2. Ce a făcut stăpânul viicii când a sosit vremea fructelor? 3. Ce făcură vierii cu servii? 4. Pre cine trimise el în urmă? 5. Cum s'au purtat vierii cu fiul? 6. Ce întreabă Iisus de ascultătorii săi? 7. Ce judecă aceștia? 8. Ce amintește Iisus despre o piatră? 9. Cum o vor păți-o ascultătorii săi cu împărăția lui Dumnezeu? 10. Ce au făcut arhierii și fariseii când au auzit aceste cuvinte? 11. Dară tu ce faci când Iisus te mustră, căieștite, ori te împietrești?

Duminică, în 23. August.

34. Pilda despre nunta regească.

Mateiu 22, 1—14.

Cuvânt de aur: „De câte ori am vrut să adun pre fiii tăi, cum adună găina puii săi sub aripi, dară nu ați voit.” Luca 13, 34.

Cuvinte serioase a fost spus Domnul Iisus arhierilor și bătrînilor. Era ultima înrolare a Domnului după sufletul lor, pentru aceea a vorbit el către ei nenetezind, și dacă prin pilde. Ei ar fi trebuit ca fiii lui Dumnezeu să lucreze în via lui, dară ei și dacă dădeau vorbe bune, dară nu făceau lucrul. Ei erau vierii cei răi, cari opriau fructul dela stăpân și și întinseră mâna contra Fiului său. Dară în loc a lua acuma cuvântul la inimă și a se pocăi, să resculară contra și ar fi dorit a prinde îndată pre Iisus și a-l omori. Inse Iisus nu să teme și nici nu tace. Mai odată le pune el ținuta lor înaintea sufle-

tului, ca să le descoperă și viitorul lor. Este ultima lui dojeană. Dacă ei aceasta nesocotesc, trebuie să-i ajungă judecata nemilostivă.

Aici vedem noi: 1. Cum să nesocotoste chiămarea la nunta regească. (v. 1—6.) 2. Judecata asupra nesocotitorilor chiămării. (v. 7—8.) 3. Cum să primește chiămarea înoită la nunta regească. (v. 9—10.) 4. Judecata asupra celui ce nesocotește vestmântul de nuntă. (v. 11—14.)

Întrebări reasumătoare: Ce fel de pildă aduce Domnul Iisus în lecțiunea noastră? 2. Ce făcu acest rege? 3. Ce făcură cei chiamați? 4. Ce făcu regele cu cei ce au ucis pre servii săi? 5. Ce zise el apoi? 6. Dapoi astădată avu chiămarea lui rezultat? 7. Când fu casa plină ce a făcut regele? 8. Ce zise el către unul, care nu era de o potrivă cu ceilalți îmbrăcat? 9. Iar el ce fel scusă a aflat? 10. Ce zise acuma regele către servi? 11. Ce va zice el ție?

Duminică, în 30. August.

35. Cum caută fariseii a-l prinde pre Iisus.

Mateiu 22, 15—22.

Cuvânt de aur: „Dați Cesarului cele ce sunt ale Cesarul, și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu.” Mateiu 22, 21.

După ce spuse Domnul Iisus către popor și mai ales către bătrîni și mai mării poporului pilda despre nunta regească, și că cine cum va fi tractat pentru primirea sau neprimirea chiămării, merseră fariseii a se sfătui, în ce chip îl vor putea prinde. Ei eugetau, că acuma de sigur vor putea pune mâna pe el. Dară să amăgiră, că Iisus cunoscă planul lor viclean, și le dădu și astădată o lecțiune, care era vrednică de primit. Planul lor nu s'a împlinit; Iisus era încă liber, că n'a sosit încă vremea sa.

Aici vedem noi: 1. Ispitirea lingușitoare a fariseilor. (v. 15—18.) 2. Responsul cel serios alui Iisus. (v. 19—21.) 3. Mirarea fariseilor la responsul căpătat și îndepărtarea lor. (v. 22.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cine veni după lecțiunea noastră la Iisus? 2. Ce voiau acești oameni să auză dela el? 3. Cu ce vorbe

11. Întrebare ei? 4. Ce ora planul lor? 5. Ce ceru Iisus dela ei? 6. Ce le ziso ei ca să facă ei? 7. Ce fac ei la acost respun? 8. Cum urmezi tu sfatul lui Iisus?

Pentru Duminecă, în 6. Septembrie.

36. Cel mai mare ordin.

Marcu 12, 28—44.

Cuvânt de aur: Luca 10, 27.

Războiul Austro-Ungariei cu Sîrbia.

Cine ar fi gândit cu cam cinci săptămâni mai înainte, când, dupăcum este destul de cunoscut la toți cetitorii noștri, s'au descărcat cele două împușcături ucizătoare, cari au stins viața moștenitorului nostru de tron, Francise Ferdinand, arhiducele și a soției sale, că nu preste mult avem a sta în războiu cu sîrbii. În ziua de 26 iulie nou s'a făcut de cunoscut prin publicații pe părete etc., că în scurtă vreme cine are să plece la armată, pentru a apăra drepturile patriei. Mulți au plâns, tați și mame după fiii lor, femei și copii după tații lor, dară porunca împărătească trebuia împlinită.

Cele două împușcături ucizătoare au fost totodată și o provocare, deși într'ascuns, a Sîrbiei la războiu. Așadară ei ne-au provocat, și dacă nu pe față, ci ne-au lăsat mai înainte să ghicim, că ce ar fi aceasta și de unde vine. Dară după ce s'a cercat mai bine treaba, s'au întreat și mărturisit ucizătorii și au spus, că de unde vine lucrul lor, după ce s'au cerut păcătoșii afară și după ce s'au căutat căi de împăcare din partea Marilor-Puteri, a fost silit, spun, că a fost silit Maiestatea-Sa, regele nostru, a le declara războiul. Acuma stăm în vremea de răzbel, și cine își iubește de o parte patria sa, să nu zăbăvească cu mergerea sub steag, iar cine de altă parte ar vrea

să-și scape viața sa, neîmplinindu-și datorința față de patria sa, acela venind la iveală, o va pierde, iar cel ce va da viața sa, adecă se va jerfi pre sine cu curagiu bărbătesc pentru patria sa, acela își va putea scăpa viața. (Ev. Luca 9, 24.) De altcum îndemnăm pre frații noștri în tot locul cu cuvintele apostolului Pavel la Romani 13, 1—2, ca să se supună autorităților și nici de cum să nu se opună.

Așadară cele două împușcături au fost provocarea, dară și atacul contra iubitei noastre patrie. După ce s'a declarat războiul și s'au pus cele două partide -- Austro-Ungaria cu Sîrbia -- una față cu cealaltă, au mai făcut sîrbii una: au explodat podul de pe Dunăreș ce duce din Zemlin în Belgrad, prin care au făcut un atac mai nou asupra noastră.

A noastră îndemnare este în aceste zile grele către toți frații și adunările noastre, ca să se facă rugăciuni mijlocitoare pentru iubitul nostru Rege și armata noastră, ca ei să aibe un progres bun, prin care numele înduratului Dumnezeu să fie onorat și mărit, și chiar și în Sîrbia cea întunecată și înstreținată de Dumnezeu să poată pătrunde Evangelia gloriosului nostru Mântuitor Iisus Christos, care este Rege al regilor, și Domn al domnilor. (II. Timoteiu 2, 1—3. S; Romani 8, 28.)

Aviz.

Colportage de iarnă. Adunările noastre sunt avizate, că acuma e la vreme a căuta după frați, cari în iarna viitoare să exerceze colportagiul (vînderea de cărți religioase, testamente, biblii, table de părete etc.) Administrația Missiunelor Baptiste germane plătește pentru fiecare zi de lucru 1.— coroană dacă și adunările fac tot aceea. Înștiințarea așa unor frați trebuie trimeasă la fr. Rottmayer János, Kolozsvár, Házsöngárd kivül 2. sz. și o de dorit a nu întarzia cu aceasta.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.